

חיה בסרטן

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

על שולחן הניתוחים...

פורסם ב-26 במרץ 2008, 18:23 [בכללי](#)

בעצם השלב הראשון היה הניתוח להוצאת הגוש. (הקטנה שאלה אם הוא בצורת סרטן 🦋). הרופא מסביר שזה ניתוח פשוט. אבל... (פה אני כבר מפסיקה להקשיב. כשמתחילות המילים הקשות תריס נסגר ואני מתנתקת).
ערב לפני הניתוח עלי לשהות בבית החולים. כי אני זכיתי!!! אני המנותחת הראשונה.

חברותי הטובות מגיעות להיות איתי. "פותרות שולחן" מלא כל טוב. (מנצלות כמובן כל מצב למסיבה). עדי אחראית על המורל. מרימה את בית החולים על רגליו. מן מצחיקולה כזו.

בעוד אנחנו שמחות וטובות לב. ואני בהכחשה מלאה. אני רואה אותו את הרופא המנתח שלי. עסוק בשיחות חולין במסדרונות במקום לישון בנחרות קצובות. זה כבר מכניס אותי לויברציות. מה הוא לא מודע לזה שעליו לנתח אותי מחר בבוקר? בעירנות שיא???

כאשר הוא חולף לידנו. אני מתרה בו בעדינות שממש כדאי לו כבר לעוף מפה למיטה אם אפשר. לישון. כעבור שעתיים הוא כבר לא נראה במסדרונות. מאחלת לו שינה רגועה ושלוה.

ואז הלחץ מתחיל. חששות עמומים מן הניתוח. חברותי הטובות ליד מיטתי. קיבלתי גם כדור ורוד שאמור להרדים. (אבל הוא לא).
בשלב מסויים מכבים את האור והן מבטיחות לי לשבת לידי עד שארדם. (ובלי דיבורים יותר הן מתרות בי).

אז כנראה שנרדמתי ולא שמעתי אותן חומקות ממיטתי הפרחונית. בבוקר מסתערות האחיות. לחץ דם, חם,

והמון רכות. (האם מצבי כל כך מדאיג שאני זוכה ליחס כה חביב???)
ועכשיו האהובים עלי איתי. ומישהו מסיע אותי לחדר הניתוח.

מה קורה פה? אחיות עם כובעים של מיקימאוסים??? אני חולמת, הוזה או מה? מישהו חובש לי את הרגליים בתחבושת אלסטית.

ואז המאסטר מגיע. לצייר עלי עם טושים. את המקום.

אני קוראת לו. ושואלת אותו עם יש לו אחות קטנה. יש לו אבל גדולה. הוא בטח שמע כל מיני שאלות טפשיות אבל לא כמו שלי. "אז אני מבקשת שתטפל בי כאילו

הייתי אחותך הקטנה". סופסוף יש חיוך של הבנה. ונראה לי שהוא גם די ער.

אני מתעוררת. אבל רוצה לישון. והוא מספר לי משהו על בלוטות נגועות שמצא.

(אני אמרתי כמו באחותך הקטנה. איזה סיפורים אתה מספר לי עכשיו? ובכלל..תן לישון).

כשמוציאים אותי אני פוגשת בפנים האהובות עלי כל כך. וממשיכה לישון...

ולישון... מדברים איתי ואני בשלי. ישנה נראה כאילו ששנים. חולמת על מיץ קפוא משום מה. שותה ושותה מעמידה את חברתי הטובה רונית במבחן כאשר אני נוהגת להקיא (סליחה) עליה. והיא מקבלת את זה באהבה. כמעט בתודה. המדהים הוא... שבבוקר אני קמה כאילו לא עברתי ניתוח כלל. מתקלחת. מתעלמת מהנקז המחובר לגופי. ומתכוננת ללכת הביתה...איזה כיף!!! לפחות הניתוח לא כרוך בשהיה ממושכת בבית חולים. ואני חוזרת לבית שלי. למיטה שלי. לאמא שלי שמפנקת אותי. לאהוביי.... עברתי את הניתוח. השד לא נורא כל כך!!!! אופס... אפשר אפילו להתחיל לנשום.

[<< לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה >>](#)

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - חיה בסרט\(ן\)](#)